

Kristi förklarings dag

Lukas 9:28-36. Ord på vägen av Arne Wikström

Min kollega och vän, den legendariske missionären Ingrid Aspberg skrev efter ett långt liv:

*Vår Gud är så stor
och hans kärlek så rik
Och allt vad du sett
är hans mantelflik
Du anat en strimma,
men solen du har
Du smakat en droppe
men källan finns kvar...*

Finns det någon av er som är en notorisk fjällvandrare? Jag kan väl inte påstå att jag är det, men några gånger har jag bestigit höga fjäll under sommaren både i Sverige och i mitt andra hemland Japan.

Idag får vi följa med Jesus och några av lärjungarna på en fjällvandring. Som alltid är det jobbigt. Fötterna ömmar, ja det är lätt att få skavsår, hjärtat bultar som en stångjärnshammare och så får vi slåss mot mygg och insekter. Det är svettigt. Skorna är blöta sedan vi fick vada över en fjällbäck. Ja, ibland undrar vi om det verkligen är värt mödan. Men vi vill ju inte ge upp heller. Och så till sist är vi uppe.

Det är morgon. Solen har nyss gått upp, men vi ser den inte för hela fjället är inneslutet i en kall surdimma. Om man inte visste att det fanns ett fjäll där i dimman så skulle man aldrig kunna ana det.

Men så kommer solen fram. Och man kan riktigt se hur dimman rinner ner för fjällets sluttningar och bara försvinner. Vi ser ett helt nytt landskap. Från att bara ha sett den kalla dimman åt vilket håll vi än har vänt oss, så ser vi nu en gnistrande fjälltopp. Och bortom den anar vi det ena fjället efter det andra. Och från att huttra i den fuktiga och

kalla dimman så börjar vi så smått tina upp av solens strålar.

Vi får tillsammans med Petrus, Johannes och Jakob uppleva ett ögonblick av klarhet. Och vi känner att ett ögonblick av klarhet kan uppväga många år av halvdvala.

Har du hört talas om Ronnie Gardiner och Mikael Andersson? Ronnie Gardiner är en berömd trummis. Hans fru blev mördad 1980 när de var på Kanarieöarna. Ronnie gick ner i en djup depression och bestämde sig för att ta sitt liv.

När han gick ner till stranden för att ta sin sista simtur, så gick han förbi bungalow nr 18. Där såg han en kille utan armar och ben, som log och nickade åt honom. Detta förklarade ögonblick fick honom att vända. Och han sa till sig själv: "Jag som har både armar och ben och en begåvning måste väl kunna använda dem." Det räddade hans liv.

Efter 20 år fick de kontakt, och under flera år reste de tillsammans och höll föredrag. "Det måste finnas en mening med att vi träffades" säger de båda. Ja, det är väl just det vi anar i förklaringsstunderna. Meningen med min stund på jorden.

Vi behöver förklaringsstunderna. Ibland är de stora och livsavgörande. Som för Ronnie Gardiner, eller som för Paulus när han mötte Jesus på Damaskusvägen. Molnen lättar för ett ögonblick och vi liksom anar hur vårt livslandskap ser ut. Vilken hisnande upplevelse!

Men visst har vi även små förklaringsstunder! Kanske varje dag. Vi möter en god vän. Får en kram och ett uppmunt-

rande ord. Och vägen blir lättare att gå. Dimmorna skingras.

Petrus är en intressant lärjunge. Han ville stanna kvar på berget. Bygga tre hyddor. Men Gud sa nej till det. Vi vill också gärna bygga institutioner av kyrkan. Mose får en hydda. Han representerar Lagen. Och så måste ju Profeterna få en hydda. Den bygger vi till Elia. Och så en hydda till Jesus.

Men Gud vill inte att några institutioner ska byggas. Inga hyddor åt Lagen och Profeterna. Ingen hydda åt Jesus ens. För Guds folk är vandringsfolket. Visst kan det bli lite camping på någon rastplats ibland, men i princip är det vandringen som gäller. *I'm just a poor wayfaring Stanger travelling through this world of woe...*

Vi är på genomresa. Som folket i GT-texten så går vi vidare när molnet lyfter. Vi slår inte ner våra bopålar så hårt. Vi får inte heller bo kvar i någon hydda som vi byggt uppe på något berg eller i någon kyrka. Förklaringsstunderna bär vi med oss i våra hjärtan när vi vandrar vidare.

På berget får lärjungarna vara med om ett gudsmöte. Ett fantastiskt toppmöte! Men som alla vet så bär alla vägar från ett berg neråt. Och det kan vara problemet. Efter att ha varit uppe på berget så kan man nästa dag hamna nere i den djupa dalen. Har man då glömt vad man såg uppe på berget, så kan man bli riktigt nere.

Nere i dalen väntar en pojke som har en demon. Vägen i Kristi efterföljd leder oss oundvikligen tillbaka till folket och till behoven som finns där.

Det är fantastiskt att möta Gud uppe på härlighetens berg. Men det finns också ett annat berg att bestiga. Det berget är Golgata.

Minns du den där dagen på berget Golgata? Dit vi följde Mästaren inte lång tid senare. Där blåste det kalla vindar, samtidigt som luften var otäckt kvalmig. Jag ville bort därifrån, jag ville fly från detta outhärdliga mörker. Men då mötte jag hans blick, jag fångades av hans ögon. Även fast hela hans kropp var sönderslagen och sårig var hans blick densamma. Där, mitt i ångesten, lyste ändå kärleken och klarheten, samma ljus som lyst där på berget, förklaringsberget.

Vi ber med Gunnel Vallquist:

Jesus, jag ska aldrig glömma din blick. Dina ögon ska alltid följa mig, för varje steg jag tar, på alla bergstoppar, i varje dalgång. Ljuset från dina ögon ska locka mig framåt. Ljuset ska öppna mina ögon för nya under, nya förklaringsstunder. Både dem som bär ett härligt skimmer över sig, men också de förklaringsstunder som talar om smärtsamma sanningar. Du ska då hjälpa mig att gå vidare, att ta avsked från de bilder jag i min oskuld haft av livet, de falska bilder jag haft av mina medmänniskor, av mig själv, av dig, Gud...

Du skall leda mig på din väg, inte den lätta vägen, men den som går genom död till liv, från mörker till ljus. Se på mig! Fyll mig med förvissningen att du går vid min sida. Stärk mig i övertygelsen att natten inte är sanningen, att verkligheten är en dag utan slut, ett oändligt ljus...

Amen